

บทที่ 6

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

6.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อรวบรวมคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีน รวมถึงเพื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบลักษณะของคำยืมภาษาอังกฤษ ที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีน ผลการวิจัยสรุปได้ดังต่อไปนี้

คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยมีจำนวนทั้งสิ้น 4,771 คำ แบ่งเป็น ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานจำนวน 2,398 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 50.26 และปรากฏในพจนานุกรมฉบับมติชนจำนวน 2,373 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 49.74 ส่วนคำยืมตะวันตกมีจำนวนทั้งสิ้น 99 คำ แบ่งเป็น ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานจำนวน 44 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 44.44 และปรากฏในพจนานุกรมฉบับมติชนจำนวน 55 หรือคิดเป็นร้อยละ 55.56

จากการรวบรวมคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยในพจนานุกรมฉบับต่าง ๆ ข้างต้น แสดงให้เห็นว่า พจนานุกรมทั้งสองฉบับปรากฏมีจำนวนการใช้คำยืมใกล้เคียงกัน โดยคำยืมพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถานปรากฏมากกว่าพจนานุกรม ฉบับมติชนจำนวน 25 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 0.52 ส่วนคำยืมตะวันตกพจนานุกรม ฉบับมติชนปรากฏมากกว่าพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถานจำนวน 11 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 11.12

ส่วนคำยืมในภาษาจีนที่ใช้คำยืมเช่นเดียวกับภาษาไทยปรากฏ 824 คำ แบ่งเป็น ปรากฏในพจนานุกรมฉบับใหญ่ภาษาอังกฤษ-จีนเล่มใหม่ “ซินยฺกฮั่นต้าฉือเตียน” (新英汉大词典 Xīn Yīng Hàn Dàcídiǎn) มากที่สุดจำนวน 289 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 35.07 รองลงมาคือ พจนานุกรมภาษาจีนสมัยปัจจุบัน “เซียนไต้ฮั่นยฺหฺวี่ฉือเตียน” (现代汉语词典 Xiàndài Hànyǔ Cídiǎn) จำนวน 258 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 31.31 และปรากฏในพจนานุกรมไทย-จีน-อังกฤษ ฉบับ 60,000 คำ ของ “เรียรชัย เอี่ยมวณิช” จำนวน 216 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 26.21 รวมถึงพจนานุกรมสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เช่น Easy Dict เว็บไซต์ www.iciba.com www.dictall.com และ www.dit2u.com เป็นต้น จำนวน 61 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 7.41 ตามลำดับ

ดังนั้น คำยืมภาษาอังกฤษและภาษาตะวันตกที่ปรากฏในภาษาไทยมีจำนวนรวมทั้งสิ้น 4,870 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 85.53 ส่วนคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาจีนที่ใช้เป็นคำยืมเช่นเดียวกับคำยืมในภาษาไทยมีจำนวน 824 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 14.47 และเมื่อนำคำยืมในภาษาไทยและในภาษาจีนมาเปรียบเทียบกัน ผลการวิจัยปรากฏว่า คำยืมภาษาอังกฤษและภาษาตะวันตกในภาษาไทยมีจำนวนมากกว่าในภาษาจีนจำนวน 4,046 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 71.06 แสดงให้เห็นว่า ภาษาไทยนิยมใช้คำยืมมากกว่าใช้การแปลคำยืม ตรงข้ามกับภาษาจีนนิยมใช้การแปลคำยืมมากกว่าใช้คำยืม

ด้านลักษณะของคำยืม ภาษาไทยและภาษาจีนมีลักษณะของคำยืมเหมือนกันทั้งหมด 5 ลักษณะ คือ คำยืมคงเดิม คำยืมแปรเสียง คำยืมซ้อนคำ คำยืมเติมคำประสมคำ และคำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ ส่วนอีก 12 ลักษณะซึ่งปรากฏในภาษาไทยเท่านั้นคือ คำยืมซ้ำคำ คำยืมพวนคำ คำยืมสลับโครงสร้างคำ คำยืมย่อคำ คำยืมแปลงเสียงลงท้าย คำยืมกลายความหมาย คำยืมพ้องเสียง คำยืมกลุ่มคำคล้องจอง คำยืมเติมสร้อยคำ คำยืมแปลคำตามคำไทย คำยืมกลืนเสียงคำ และคำยืมสนธิคำ ดังนั้น ภาษาไทยมีลักษณะการใช้คำยืมมากกว่าภาษาจีน 12 ลักษณะ

นอกจากนี้ ลักษณะของคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยพบว่า คำยืมคงเดิมมีจำนวนมากที่สุดร้อยละ 60.37 ตรงข้ามกับภาษาจีนปรากฏน้อยที่สุดร้อยละ 1.49 ส่วนคำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ พบว่าภาษาจีนใช้มากที่สุดร้อยละ 46.40 ส่วนภาษาไทยร้อยละ 5.93 ดังนั้น ลักษณะของคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีนมีลักษณะตรงกันข้าม กล่าวคือ ภาษาไทยใช้ลักษณะคำยืมคงเดิมมากที่สุด แต่ภาษาจีนใช้น้อยที่สุด ซึ่งน้อยกว่าภาษาไทยร้อยละ 58.88 ในทางตรงกันข้าม ภาษาจีนใช้ลักษณะคำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์มากที่สุด แต่ภาษาไทยใช้น้อยมาก ซึ่งน้อยกว่าภาษาจีนร้อยละ 40.47 เช่นเดียวกับคำยืมแปรเสียงที่ปรากฏในภาษาจีนมากเป็นอันดับสามคือ ร้อยละ 22.33 ส่วนภาษาไทยใช้ร้อยละ 3.93 ซึ่งน้อยกว่าภาษาจีนร้อยละ 18.40

อย่างไรก็ตาม คำยืมเติมคำประสมคำและคำยืมซ้อนคำทั้งภาษาไทยและภาษาจีน มีค่าร้อยละใกล้เคียงกัน กล่าวคือ ภาษาไทยใช้คำยืมเติมคำประสมคำร้อยละ 13.14 ส่วนภาษาจีนใช้คำยืมเติมคำประสมคำร้อยละ 24.07 ซึ่งมีค่าความแตกต่างร้อยละ 10.93 และภาษาไทยใช้คำยืมซ้อนคำร้อยละ 2.31 ส่วนภาษาจีนใช้คำยืมซ้อนคำร้อยละ 5.71 ซึ่งมีค่าความแตกต่างร้อยละ 3.40

สรุปได้ว่า ลักษณะของคำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีนมีจำนวนคำร้อยละตรงกันข้ามในประเภทคำยืมคงเดิม คำยืมแปรเสียง และคำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ ส่วนลักษณะการใช้คำยืมเต็มคำประสมคำและคำยืมซ้อนคำทั้งภาษาไทยและภาษาจีนมีจำนวนคำร้อยละใกล้เคียงกัน

6.2 อภิปรายผลการวิจัย

การวิเคราะห์ลักษณะคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานและมติชน มีลักษณะการใช้คำยืมเป็นไปตามเกณฑ์ที่ได้ตั้งไว้ 8 ลักษณะ คือ คำยืมคงเดิม คำยืมแปรเสียง คำยืมซ้อนคำ คำยืมเต็มคำประสมคำ คำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ คำยืมซ้ำคำ คำยืมย่อคำ และคำยืมกลายความหมาย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วาสนา โยชนะ (2550) ได้ผลสรุปว่า ความหมายของคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษสามารถจำแนกออกได้เป็น 4 กลุ่ม คือ คำทับศัพท์ที่มีความหมายของเดิม ความหมายกลายไปแบบแคบเข้า กว้างออก และย้ายที่ เช่นเดียวกับ ทองสุก เกตุโรจน์ (2535 : 95) กล่าวว่า ภาษาไทยมียืมคำภาษาอังกฤษมาใช้ด้วยลักษณะต่าง ๆ ดังนี้ การทับศัพท์ การทับศัพท์เสียงเปลี่ยนไป การซ้อนคำทับศัพท์ การประสมคำทับศัพท์กับคำไทย และการทับศัพท์ความหมายกลายไป

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้พบลักษณะการใช้คำยืมนอกเหนือจากเกณฑ์ที่ตั้งไว้อีก 9 ลักษณะ ดังนี้ คำยืมพวนคำ คำยืมสลับโครงสร้างคำ คำยืมแปลงเสียงลงท้าย คำยืมพ้องเสียง คำยืมกลุ่มคำคล้องจอง คำยืมเต็มสร้อยคำ คำยืมแปลคำตามคำไทย คำยืมกลืนเสียงคำ และคำยืมสนธิคำ ดังนั้น งานวิจัยฉบับนี้จึงปรากฏลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยมีจำนวน 17 ลักษณะ ซึ่งนับเป็นจำนวนมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับงานวิจัยลักษณะเดียวกันที่ผ่านมา

อย่างไรก็ตามไม่ว่าลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยปรากฏเป็นจำนวนมากเพียงใด แต่ลักษณะการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยมากที่สุดในงานวิจัยฉบับนี้คือ คำยืมคงเดิม คำยืมเต็มคำประสมคำ และ คำยืมกลายความหมาย ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ แพรวโพยม บุญชะผลึก (2547) อนุวัตรชัยเกียรติธรรม (2548) และ วาสนา โยชนะ (2550) ต่างพบว่า การใช้คำยืมแบบทับศัพท์หรือคงเดิมในภาษาไทยปรากฏมากที่สุด อันสะท้อนให้เห็นว่า ผู้ใช้ภาษาไทยนิยมใช้คำยืมแบบคงเดิมตามเจ้าของภาษา แม้ว่าจะปรากฏการใช้คำยืมในลักษณะอื่น ๆ ก็ตาม

ส่วนการวิเคราะห์ลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาจีน ผลการวิจัยพบ 5 ลักษณะ คือ คำยืมคงเดิม คำยืมแปรเสียง คำยืมซ้อนคำ คำยืมเติมคำประสมคำ และคำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ โดยมีลักษณะการใช้คำยืมใกล้เคียงกับงานวิจัยการใช้คำยืมในภาษาจีนฉบับอื่น ๆ ดังนี้

Wang Jianqin (王建勤, 2009) ได้กล่าวถึงลักษณะการใช้คำยืมในภาษาจีน 6 ลักษณะ คือ คำยืมแท้ คำยืมประสมการแปลความ คำยืมครั้งหนึ่งกับคำแปลทั่วไป คำยืมพร้อมความหมาย คำยืมโดยใช้ตัวอักษรโรมัน และคำยืมแปลความ ทางด้าน Huang Zhonglian (黄忠廉, 2009) พบว่า คำภาษาต่างประเทศที่ปรากฏในพจนานุกรมจีนสมัยใหม่ใช้ลักษณะ ทับศัพท์ ถอดความหมาย การแปลตามตัวอักษร และการแปลแบบสรุปความ เช่นเดียวกับงานวิจัยของ Li Yuan และ Liu Hongyan (李园、刘鸿雁) (2006) พบว่า คำยืมภาษาอังกฤษที่พบบ่อยในภาษาจีนปัจจุบัน คือ การถอดความ คำทับศัพท์ประสมกับการแปลศัพท์ คำยืมประสม คำยืมทับศัพท์ และคำยืมตัวอักษร

จากงานวิจัยต่าง ๆ ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ลักษณะการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาจีนมีจำนวนน้อยมาก เนื่องจากระบบตัวเขียนภาษาจีนเป็นอักษรภาพ ซึ่งมีความหมายอยู่ในตัว ดังนั้นการเลือกใช้คำยืมในภาษาจีน นอกจากต้องเลือกคำที่ออกเสียงใกล้เคียงกับคำยืมแล้ว ยังต้องพิจารณาจากตัวอักษรจีนด้วยว่า อักษรที่นำมาใช้นั้นมีความหมายดีหรือไม่ ดังที่ เหยิน จิ่งเหวิน (2551 : 131-132) ได้สรุปหลักการพิจารณาเลือกใช้ตัวอักษรจีนแทนคำยืม เช่น ใช้ตัวหนังสือที่ออกเสียงใกล้เคียงกับเสียงเดิม และเลือกความหมายที่เป็นกลาง เลี่ยงใช้คำสรรพนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ เป็นต้น ที่มีความถี่ในการใช้งานสูงมากอยู่แล้วมาใช้แทนคำยืม รวมถึงในกรณีใช้หนังสือสองตัวขึ้นไป ต้องพยายามหลีกเลี่ยงไม่ใช้ตัวหนังสือที่มีความหมายโยงกันได้ ฯลฯ

นอกจากนี้ คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยส่วนใหญ่เป็นคำสแลง (slang) ซึ่งปรากฏในพจนานุกรมคำใหม่ ฉบับราชบัณฑิตยสถานมีลักษณะการใช้คำยืมที่หลากหลาย เช่น โมเมชั่น (คำยืมเต็มสร้อยคำ) เวียนเฮด (คำยืมแปลคำตามคำไทย) เซลียร์ (คำยืมกลืนเสียงคำ) เฟรน่านูเฟน (คำยืมสนธิคำ) เป็นต้น แต่ลักษณะคำยืมในภาษาจีนส่วนใหญ่เป็นคำยืมที่ไม่ใช่คำสแลง (slang) และส่วนใหญ่ใช้ตามความหมายเช่นเดียวกับคำยืม ไม่ได้ใช้คำยืมความหมายกลายไปดังเช่นคำยืมในภาษาไทย

ทางด้านวัฒนธรรมที่แตกต่างกันระหว่างวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมจีน ก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดคำยืมในลักษณะต่าง ๆ ได้ เช่น กลุ่มคำยืมว่า “แชร์” (share) ที่ใช้เป็นลักษณะประสมคำไม่ว่าจะเป็น โต๊ะแชร์ เ้าแชร์ เปียแชร์ เล่นแชร์ ลูกแชร์ เป็นต้น ซึ่งไม่ปรากฏ “การเล่นแชร์” ในกลุ่มคนจีน ทำให้ลักษณะการ

ใช้คำยืมประสมคำแม้ว่าในภาษาไทยและในภาษาจีนต่างใช้ลักษณะเดียวกัน แต่เมื่อพิจารณาถึงหัวข้อย่อยของคำยืมลักษณะนี้แล้ว ภาษาไทยแยกเป็นหัวข้อย่อยได้มากถึง 25 หัวข้อย่อย ส่วนภาษาจีนมีเพียง 5 หัวข้อย่อย [ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในหัวข้อลักษณะคำยืมประสมคำของภาษาไทย (ลักษณะที่ 7) และภาษาจีน (ลักษณะที่ 4)] นอกจากนี้คำภาษาต่างประเทศในภาษาไทยจำนวนมากได้ประสมคำกับคำยืม ก็เป็นอีกสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ภาษาไทยมีหัวข้อย่อยในกลุ่มคำยืมประสมคำมากขึ้นเช่นกัน ซึ่งผิดกับภาษาจีนที่ไม่นิยมใช้คำยืมประสมคำกับภาษาอื่นนอกจากภาษาจีนเท่านั้น

ด้วยสาเหตุต่าง ๆ ดังกล่าวจึงทำให้การใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาจีนมีจำนวนน้อยกว่าคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยถึง 12 ลักษณะ ซึ่งไม่ปรากฏลักษณะการใช้คำยืมในดังที่ได้กล่าวไว้ในสรุปผลการวิจัย

ส่วนลักษณะการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีนเหมือนกัน 5 ลักษณะ ได้แก่ คำยืมคงเดิม คำยืมแปรเสียง คำยืมซ้อนคำ คำยืมเติมคำประสมคำ และคำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ อันสะท้อนให้เห็นว่าทั้งภาษาไทยและภาษาจีนต่างใช้คำยืมคงเดิม เช่นเดียวกับคำยืม รวมถึงการแปรเสียงและการใช้เสียงพยางค์เพื่อให้ออกเสียงคำยืมได้ง่ายและสะดวกขึ้นในภาษาของตน รวมทั้งยังมีการใช้คำซ้อนและคำประสมคำยืมร่วมกับภาษาของตนด้วย

อย่างไรก็ตามเมื่อเปรียบเทียบจำนวนความถี่ของลักษณะการใช้คำยืมทั้งภาษาไทยและภาษาจีนพบว่า ภาษาไทยและภาษาจีนมีลักษณะการใช้คำยืมสวนทางกัน กล่าวคือ ภาษาไทยปรากฏลักษณะการใช้คำยืมคงเดิมมากที่สุดถึง 1,750 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 60.37 ขณะที่ภาษาจีนใช้คำยืมคงเดมน้อยที่สุดปรากฏเพียง 6 คำ หรือคิดเป็นร้อยละ 1.49 เช่น กาแฟ - คาเฟย์ (咖啡 kāfēi) ซาตาน (Satan) - ซาดัน (撒旦 sādàn) มินิ (mini) - หมินนี่ (迷你 mǐnǐ) เป็นต้น

แสดงให้เห็นว่า ภาษาไทยนิยมใช้คำยืมคงเดิมมากกว่าภาษาจีน เนื่องจากระบบการเขียนระหว่างภาษาไทยและภาษาจีนมีความแตกต่างกัน ตามที่เหวิน จิงเหวิน (2551 : 138) ระบบการเขียนภาษาจีนไม่สะดวกสำหรับการทับศัพท์ เนื่องจากต้องใช้ตัวหนังสือที่มีอยู่มาถอดเสียง โดยไม่สามารถใช้พยัญชนะผสมกับสระได้อย่างอิสระเหมือนภาษาไทย หรืออีกหลายภาษาที่ใช้ระบบอักษรแบบอักษรวิธี ทำให้เสียงของคำทับศัพท์ในภาษาจีนมักผิดเพี้ยนไปจากเสียงเดิม จึงทำให้ภาษาจีนนิยมใช้วิธีแปลความหมายมากกว่าทับศัพท์ ขณะที่ภาษาไทยนิยมทับศัพท์มากกว่าแปลความหมาย

ในทางตรงกันข้าม ลักษณะคำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ภาษาจีนใช้มากที่สุดร้อยละ 46.40 ในขณะที่ภาษาไทยใช้เพียงร้อยละ 5.93 จากลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยและภาษาจีนด้านการตัด-เพิ่มเสียงพยางค์มีลักษณะแตกต่างกันแบบสวนทางกัน เกิดจากสาเหตุต่าง ๆ พอสรุปได้ดังนี้

ภาษาจีนไม่ปรากฏการใช้คำยืมตัดเสียงพยางค์หน้า แต่ปรากฏคำยืมตัดเสียงพยางค์หลังเป็นจำนวนมาก ซึ่งเกือบทั้งหมดเป็นคำธาตุเคมีต่าง ๆ แต่ภาษาไทยใช้เป็นคำยืมคงเดิมแบบเต็มคำ เช่น แกโดลิเนียม (gadolinium) - ก้า (钆 gá) คริปทอน (krypton) - เค่อ (氪 kè) ฮีเลียม (helium) - ไฮ่ (氦 hài) เป็นต้น

ในทางกลับกัน คำยืมเพิ่มเสียงพยางค์ในภาษาจีนปรากฏลักษณะการใช้ที่หลากหลายคือ คำยืมเพิ่มเสียงพยางค์หน้า พยางค์หลัง ในพยางค์ ในพยางค์และหลังพยางค์ รวมถึงเพิ่มเสียงพยางค์หลังแล้ว ประสมคำ ขณะที่ภาษาไทยพบลักษณะการใช้เพียงหนึ่งลักษณะคือ คำยืมเพิ่มเสียงพยางค์หลัง จากคำยืม 4 คำ ได้แก่ เด็ดสะมอเร่ ปาปาย่า ป๊อก ป๊อก แอ็กแอิร์ต (act) และ โอเคซิการ์เร็ต (OK, cigarette)

ส่วนสาเหตุที่ทั้งภาษาจีนและภาษาไทยได้เพิ่มเสียงพยางค์ในคำยืม มีวัตถุประสงค์แตกต่างกัน โดยภาษาไทยเพิ่มเสียงพยางค์หลังที่ไม่ได้มีความหมายเกี่ยวข้องอะไรกับคำยืมหลัก ที่ปรากฏอยู่ด้านหน้าคำ จากตัวอย่างคำยืมข้างต้น ตามที่ พินทิพย์ ทวยเจริญ (2547 : 71) กล่าวว่า การเพิ่มเสียง (epenthesis) เป็นปรากฏการณ์เพิ่มเสียงใหม่เข้ามาโดยไม่จำเป็น เช่น ในภาษาไทย เพิ่มเสียงสระ “ะ” เข้ามาในคำ “ตกใจ” ออกเสียงเป็น “ตกกะใจ” หรือ “ตักกะใจ”

ถึงกระนั้นการใช้คำยืมเพิ่มเสียงพยางค์หลังในภาษาจีน สันนิษฐานว่าอาจเกิดการปรากฏการณ์การเพิ่มเสียง (epenthesis) ดังกล่าว ที่เกิดจากระบบเสียงคำยืมกับภาษาจีนมีความแตกต่างกัน เมื่อภาษาจีนออกเสียงคำยิมนั้นไม่ได้ เนื่องจากภาษาจีนเป็นภาษาอักษรภาพ ไม่ใช่ภาษาแบบอักษรวิธี จึงจำเป็นต้องเพิ่มเสียงบางพยางค์ในส่วนต่าง ๆ ของคำยืม แต่เสียงพยางค์นั้นไม่ได้ทำให้มีเสียงใกล้เคียงกับคำยืมเดิม จึงทำให้เสียงผิดเพี้ยนไปจากคำยืมเดิมเป็นอย่างมาก อันอาจทำให้ผู้ใช้ภาษาจีนที่ไม่ทราบว่คำนั้นเป็นคำยืมก่อให้เกิดความสับสนในการสื่อสารได้ เช่น กอล์ฟ (golf) – เกาเอ๋อร์ฟู (高尔夫 gāo'ěrfū) ทรัสต์ (trust) - ทัวลาซือ (托拉斯 tuōlāsī) เป็นต้น

ดังนั้นลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีน แม้ว่าปรากฏการใช้คำยืมลักษณะเดียวกัน 5 ลักษณะ ได้แก่ คำยืมคงเดิม คำยืมแปรเสียง คำยืมซ้อนคำ คำยืมประสมคำ และคำยืมตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ แต่มีข้อแตกต่างบางประการ สรุปได้ดังนี้

1. ภาษาไทยนิยมใช้เป็นคำยืมคงเดิมมากที่สุด ขณะที่ภาษาจีนใช้น้อยที่สุด

2. ภาษาจีนเป็นอักษรภาพ จึงทำให้เกิดการแปรเสียงคำยืมผิดเพี้ยนไปจากเดิมมาก แต่ภาษาไทยเป็นระบบอักษรวินิ ซึ่งเป็นระบบเดียวกับคำยืม ทำให้การแปรเสียงคำยืมในภาษาไทยไม่แตกต่างไปจากคำยืมเดิม

3. ภาษาไทยใช้คำยืมซ้อนคำและคำยืมประสมคำได้หลากหลายกว่าภาษาจีน เนื่องจากมีคำไทยและคำต่างประเทศในภาษาไทยจำนวนมากซ้อนหรือประสมกับคำยืม รวมถึงมีทั้งความหมายตรงและความหมายนัยของคำยืม แต่ภาษาจีนใช้คำจีนซ้อนหรือประสมกับคำยืมเท่านั้น และให้ความหมายตรงเพียงอย่างเดียว

4. ภาษาจีนมีลักษณะการตัด-เพิ่มเสียงพยางค์ โดยเฉพาะการเพิ่มเสียงพยางค์ที่เกิดจากการแปรเสียงคำยืม ทำให้ไม่เหลือเค้าเดิมของคำยืม แต่ภาษาไทยใช้คำยืมเพิ่มเสียงพยางค์ที่ไม่ได้เกิดจากการแปรเสียงอย่างใด แต่เป็นการเพิ่มเสียงพยางค์ที่ไม่ได้ให้ความหมายใด ๆ กับคำยืมหลักที่ปรากฏอยู่หน้าคำ

ด้านความหมายของคำยืมที่ปรากฏในภาษาจีนทั้ง 5 ลักษณะล้วนใช้ความหมายเดียวกับคำยืม ซึ่งแตกต่างจากภาษาไทยใช้คำยืมทั้งความหมายตรงและความหมายนัย ดังนั้นลักษณะการใช้คำยืมที่เกี่ยวข้องกับความหมายที่แตกต่างจากไปจากคำยืม จึงไม่ปรากฏลักษณะการใช้คำยืมในภาษาจีน เช่น คำยืมย่อคำ คำยืมกลายความหมาย เป็นต้น

ด้านลักษณะการใช้คำยืมสลับโครงสร้างคำก็ไม่ปรากฏในภาษาจีน เนื่องจากโครงสร้างคำภาษาอังกฤษกับภาษาจีนมีลักษณะเดียวกัน คือ คำขยายอยู่ด้านหน้า จึงไม่มีลักษณะการใช้คำยืมสลับโครงสร้างคำดังเช่นภาษาไทยที่คำขยายอยู่ด้านหลัง เช่น เกมคอมพิวเตอร์ บาร์เบียร์ เป็นต้น ส่วนคำยืมสนธิคำเป็นลักษณะการเลียนไวยากรณ์ภาษาบาลีสันสกฤตในคำยืม ซึ่งภาษาจีนไม่ปรากฏการใช้คำภาษาบาลีสันสกฤตเป็นจำนวนมากเหมือนอย่างภาษาไทย

นอกจากนี้ชนิดของคำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยส่วนใหญ่มีทั้งคำนาม คำกริยา และวิเศษณ์ แต่คำยืมในภาษาจีนส่วนใหญ่เป็นคำนาม ตามที่ ก่อศักดิ์ ธรรมเจริญกิจ (2553 : 15) กล่าวว่า ในแต่ละสมัยล้วนมีศัพท์ใหม่เกิดขึ้น โดยเฉพาะคำนามและนามวลีจะมีมากกว่า แสดงให้เห็นว่า คำยืมส่วนใหญ่ในภาษาไทยใช้ชนิดของคำได้หลากหลายกว่าภาษาจีน จึงทำให้คำยืมในภาษาไทยมีความหมายกว้างกว่าภาษาจีนดังกล่าว

อย่างไรก็ดีลักษณะของคำยืมที่ใช้ในภาษาไทยและภาษาจีน ต่างมีข้อดีและข้อด้อยแตกต่างกันไปด้วยระบบการเขียนของภาษา ข้อดีของภาษาไทยคือการออกเสียงที่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาคำยืมมากกว่าภาษาจีน ทำให้คำยืมคงเดิมปรากฏอยู่ในภาษาไทยมากที่สุด ซึ่งผู้ใช้ภาษาไทยสามารถทราบได้ทันทีว่าคำนั้นเป็นคำยืม

ส่วนข้อดีของภาษาจีนที่เป็นภาษาอักษรภาพ บางครั้งทำให้ผู้อ่านนอกจากได้ทราบความหมายคำยืมนั้นแล้ว ยังมีความรู้ต่าง ๆ ซ่อนอยู่ในตัวอักษรจีนที่บอกความหมายจากคำยืมได้อย่างน่าสนใจ แม้ว่าอักษรจีนในคำยืมบางคำอาจใช้ไม่เหมือนกับคำยืม รวมถึงบางคำก็สามารถใช้ได้ทั้งเสียงและความหมายตามคำยืมอักษรจีนที่ปรากฏ แบ่งได้ดังนี้

1. ภาษาจีนได้ใช้คำยืมชื่อบุคคลที่คิดค้นสิ่งประดิษฐ์ ทำให้ผู้ใช้ภาษาจีนทราบได้ทันทีว่าสิ่งประดิษฐ์นั้นเป็นของใคร เนื่องจากใช้คำยืมชื่อบุคคลมาทับเสียงและประสมกับคำจีน เช่น

โรเมอร์ (ฟ. Réaumur) - เลียชือเวินตุ๋จี้ (列氏温度计 Lièshìwēndùjì) (René-Antoine Ferchault De Réaumur 列氏: ท.ศ., อุณหภูมิ 温度 คำนวน 计 : ป.ศ. : การคำนวณอุณหภูมิของ René-Antoine Ferchault De Réaumur)

พาสเจอไรซ์ (pasteurize) - ปาซือเมี่ยจวินฝ่า (巴氏灭菌法 Bāshìmièjūnfǎ) (Louis Pasteur 巴氏: ท.ศ., ฆ่าเชื้อ 消毒 วิธีการ 法 : ป.ศ. : วิธีการฆ่าเชื้อโรคของ Louis Pasteur)

2. ภาษาจีนได้ใช้คำยืมบอกสัญชาติบุคคลหรือหน่วยงานนั้นว่ามาจากประเทศใด เช่น

ดัตช์ (Dutch) - เทอหลานเหริน (荷兰人 Hólánrén) (ฮอลแลนด์ 荷兰 : ท.ศ., คน 人 ป.ศ. : คนฮอลแลนด์)

เปรสิเดียม (presidium) - ซูเหลียนต้งอู่เหว้ยเยวียนฮุย (苏联党务委员会 Sūliándǎngwùwěiyuánhui) (โซเวียต 苏联 : ท.ศ., กิจการของพรรค 党务 กรรมการบริหาร 委员会 : ป.ศ. : กรรมการบริหารกิจการพรรคของโซเวียต)

สก๊อตแลนด์ยาร์ด (Scotland Yard) - หลุนตุนจิงฉาทิง (伦敦警察厅 Lúndūnjīngchátīng) (ลอนดอน 伦敦 : ท.ศ., สถานีตำรวจ 警察厅 : ป.ศ. : สถานีตำรวจลอนดอน)

3. ภาษาจีนได้ใช้คำยืมที่เป็นชื่อประเทศเป็นต้นกำเนิดสิ่งของนั้น เช่น

ทอมทอม (tomtom) - ยินตู้ไสวกู่ (印度手鼓 Yìndùshǒugǔ) (อินเดีย 印度 : ท.ศ., มือ 手 กลอง 鼓 : ป.ศ. : กลองมือแบบอินเดีย)

สปาเกตตี สปาเกตตี้ (spaghetti) - อี้ด้าลี่เมี่ยนเถียว (意大利面条 Yìdàlìmiàntiáo) (อิตาลี 意大利 : ท.ศ., บะหมี่ 面条 : ป.ศ. : บะหมี่อิตาลี)

ตรงข้ามกับภาษาไทยที่ใช้คำยืมดังกล่าวเป็นคำยืมคงเดิมทั้งหมด อาจทำให้ผู้ใช้ภาษาไทยส่วนใหญ่ไม่ทราบว่า โรเมอร์ (ฟ. Réaumur) พาสเจอไรซ์ (pasteurize) ใครเป็นผู้คิดค้น ดัตช์ (Dutch) เป็นบุคคลที่มาจากประเทศใด เปรสิเดียม (presidium) สก๊อตแลนด์ยาร์ด (Scotland Yard) เป็นหน่วยงานของประเทศหรือเมืองใด ทอมทอม (tomtom) และสปาเกตตี สปาเกตตี้ (spaghetti) มีต้นกำเนิดมาจากประเทศใด ซึ่ง

สอดคล้องกับแนวความคิดของ เหยิน จิ่งเหวิน (2551 : 139) กล่าวว่า ข้อเสียของคำทับศัพท์คือ ผู้อ่านไม่สามารถรับรู้ความหมายจากตัวหนังสือที่ใช้ในการทับศัพท์ได้

แม้ภาษาจีนไม่ได้ใช้คำยืมคงเดิมเช่นเดียวกับภาษาไทย แต่การใช้ชื่อบุคคล สถานที่ หรือที่มาของสิ่งของนั้นประสมกับคำจีน ทำให้ผู้ใช้ภาษาจีนนอกจากได้ทราบความหมายแล้ว ยังได้รู้ที่มาคำยืมเหล่านั้นทางอ้อม นับเป็นการใช้คำยืมที่อาศัยอักษรจีนโดยการแปลความบางส่วน ซึ่งซ่อนความรู้รอบตัวเอาไว้ได้อย่างแนบเนียน

นอกจากนี้คำยืมบางคำในภาษาจีน แม้อ่านแล้วไม่ทราบว่ามีความหมายอย่างไร โดยเฉพาะศัพท์เฉพาะด้าน แต่ผู้ใช้ภาษาจีนสามารถทราบความหมายได้อย่างสังเขปว่า คำยืมนั้นเกี่ยวข้องกับอะไร โดยพิจารณาได้จากตัวอักษรจีน กล่าวคือ เนื่องจากอักษรจีนเป็นอักษรภาพ ผู้ใช้ภาษาจีนสามารถเดาความหมายจากอักษรจีนที่ปรากฏได้ แม้ไม่ทราบว่าคำนั้นหมายความว่าอย่างไร ดังเช่น ศัพท์เฉพาะด้านธาตุเคมีต่าง ๆ ดังนี้ เช่น แกลเลียม (gallium) - เจีย (镓 jiā) คริปทอน (krypton) - เค่อ (氪 kè) เทลลูเรียม (tellurium) - ดี (碲 dì)

ภาษาไทยได้ใช้คำเหล่านี้เป็นคำยืมคงเดิมทั้งสิ้น ซึ่งผู้ใช้ภาษาไทยรู้แต่เพียงว่าเป็นธาตุทางเคมี แต่ไม่สามารถบอกได้ว่าธาตุเคมีนั้นมีลักษณะเป็นอย่างไร ต่างจากภาษาจีนแม้ว่าได้ทับเสียงคำยืมต่างจากคำยืมและไม่ใกล้เคียงเหมือนภาษาไทย โดยใช้ลักษณะคำยืมใช้เสียงพยางค์แบบตัดเสียงพยางค์หลัง แต่พอทำให้ทราบได้ว่า ธาตุมีลักษณะเป็นอย่างไร โดยดูจากส่วนประกอบของตัวอักษรจีน ดังนี้

เจีย (镓 jiā) ส่วนประกอบอักษรจีนที่อยู่ด้านหน้าคือ จิน (钅 jīn) หมายถึง เหล็ก กับตัวอักษรที่อยู่ส่วนหลังคือ เจีย (家 jiā) ซึ่งหมายถึง บ้าน ดังนั้น ตัวอักษรจีน เจีย (镓 jiā) มีส่วนประกอบสองส่วนคือ ส่วนหน้าคือ จิน (钅 jīn) เป็นส่วนที่บอกความหมายว่าธาตุนั้นเกี่ยวข้องกับเหล็ก ส่วนหลังคือ เจีย (家 jiā) ไม่ได้มีความหมายเกี่ยวข้องกับธาตุนั้น แต่เป็นตัวที่บอกเสียงว่า เจีย (镓 jiā) ออกเสียงเหมือนกับ เจีย (家 jiā) ที่หมายถึงบ้าน เป็นต้น

นอกจากนี้การใช้อักษรจีนเป็นคำยืมบางครั้งนอกจากมีเสียงใกล้เคียงกับคำยืมแล้ว ตัวอักษรจีนแต่ละตัวที่นำมาทับเสียงก็สามารถสื่อความได้เช่นกัน ตัวอย่าง

แฮ็กเกอร์ (hacker) - เฮ้เค่อ (黑客 hēikè) แยกเป็น ดำ (黑 hēi) แวก (เค่อ 客 kè) หมายถึง แวกดำ คือ แวกที่อยู่ในความมืด ที่แอบทำ ไม่กล้าเปิดเผย เปรียบได้กับพวก แฮ็กเกอร์ (hacker)

อย่างไรก็ตามการใช้คำยืมในภาษาจีนแปลความหมายตามตัวอักษรจีนดังกล่าว ส่วนใหญ่ไม่อาจสามารถกระทำได้ทุกครั้งไป มิฉะนั้นอาจทำให้ผู้อ่านสับสนได้เมื่อรวมเข้าประโยค ดังเช่นคำว่า บรันดิ

(brandy) - ป้ายหลานตี้ (白兰地 báilándì) อาจกลายเป็น ขาว 白, กล้วยไม้ 兰, ที่ดิน 地 ดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น

เพราะฉะนั้น การใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีนต่างมีข้อดีและข้อด้อยแตกต่างกัน หากเป็นเรื่องเสียง ภาษาไทยออกเสียงได้ใกล้เคียงกับเจ้าของคำยืมมากที่สุด ดังที่ปรากฏว่าภาษาไทยใช้คำยืมคงเดิมมากที่สุด ขณะที่ภาษาจีนมีการแปรเสียงของคำยืมค่อนข้างมาก ทำให้ไม่อาจทราบคำยืมเดิมนั้นได้ว่าคือคำใด แต่ก็ทำให้ทราบที่มาของคำยิมนั้นได้จากตัวอักษรจีนดังกล่าว

ด้านโครงสร้างคำ ภาษาจีนมีโครงสร้างคำคล้ายกับคำยืม จึงไม่มีปัญหาเมื่อใช้คำยืมเป็นกลุ่มคำต่างจากภาษาที่นำคำยืมมาสร้างโครงสร้างคำตามภาษาไทย ส่วนด้านความหมาย ภาษาจีนใช้ความหมายเหมือนกับคำยืม แต่ภาษาที่นำคำยืมมาใช้แปรความหมายค่อนข้างมาก และภาษาไทยใช้ชนิดของคำยืมได้หลากหลายกว่าภาษาจีน มีทั้งคำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ เป็นต้น

ด้านการเขียนคำยืมในภาษาไทยและในภาษาจีนก็มีลักษณะแตกต่างกัน โดยเปรียบเทียบเป็นประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

1. ภาษาจีนใช้ตัวอักษรจีนแทนเสียงคำยืมเหมือนกันทั่วประเทศ แม้ว่ามีคำยืมจำนวนหนึ่งที่ใช้ได้มากกว่าหนึ่งคำ แต่ผู้ใช้ภาษาจีนสามารถทราบได้ว่า คำยิมนั้นมีคำยืมกลุ่มหนึ่งเป็นคำเก่า หรือเป็นคำยืมที่นำมาใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันค่อนข้างน้อย กับอีกคำยืมกลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นคำใหม่ หรือเป็นคำยืมที่นำมาใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันค่อนข้างมาก ตัวอย่างตารางดังนี้

ตาราง 18 การเปรียบเทียบคำยืมในภาษาจีนที่นำมาใช้สื่อสารในปัจจุบัน

คำยืมภาษาไทย	คำยืมภาษาจีน	
	ใช้สื่อสารน้อย	ใช้สื่อสารมาก
จ๊าด (kyat)	เหมียนเยฺว่หยวน (缅元 Miǎnyuán)	เหมียนบี้ (缅币 Miǎnbì)
แซกโซโฟน (saxophone)	ซ่าเค่อซือกู่วาน (萨克斯管 sàkèsīgǔǎn)	ซ่าเค่อซือเฟิง (萨克斯风 sàkèsīfēng)
บัตรเครดิต (debit)	เจียฟางซ่า (借方卡 jièfāngkǎ)	เจียจี้ซ่า (借记卡 jièjìkǎ)
บาร์เทนเดอร์, บาร์เทนเดอร์ (bartender) บาร์เทนดี้	จิวปาเจียนเจาได้เยฺว่หยวน (酒吧间招待员 jiǔbādàizhāoyuán)	จิวปาได้เจ้อ (酒吧待者 jiǔbādàizhě)

คำยืมภาษาไทย	คำยืมภาษาจีน	
	ใช้สื่อสารน้อย	ใช้สื่อสารมาก
	jiǔbājiānzhāodàiyuán)	เถียวจ้าวซือ (调酒师 tiáojiǔshī)
วิตามิน, ไบตามิน (vitamin)	เวย์ทามิ่ง (维他命 wéitāmìng)	เวย์เซิงซู (维生素 wéishēngsù)
สลัด (salad)	เซอลา (色拉 sèlā)	ซาลา (沙拉 shālā)

จากตาราง 18 แสดงให้เห็นว่า คำยืมในภาษาจีนได้เปลี่ยนแปลงไปตามความนิยมของผู้ใช้ภาษาจีน โดยแบ่งคำยืมได้อย่างชัดเจนว่า คำยืมใดเป็นคำเก่าหรือใหม่ คำยืมใดเป็นคำที่ใช้สื่อสารน้อยหรือมาก ผิดกับภาษาไทยยังเขียนสะกดคำยืมที่ขัดแย้งกันทั้งพยัญชนะต้น สระ พยัญชนะท้าย และรูปวรรณยุกต์ ทั้ง ๆ ที่มาจากพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน หรือมีชนฉบับเดียวกัน ส่งผลให้ผู้รู้ภาษาไทยรู้สึกสับสนเมื่อต้องการเขียนคำยืมเป็นตัวอักษรไทย เพราะทางราชบัณฑิตยสถานไม่ได้ประกาศออกมาอย่างชัดเจนว่า คำยืมใดเขียนสะกดถูกต้องระหว่างคำยืมเก่าที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 หรือคำยืมใหม่ที่ปรากฏในพจนานุกรมคำใหม่เล่ม 1-3 ฉบับราชบัณฑิตยสถาน

2. ภาษาจีนใช้ชื่อคน สถานที่ต่าง ๆ เป็นคำยืมประสมคำ ทำให้ผู้ใช้ภาษาจีนทราบที่มาของคำยืมนั้นได้ว่า ใคร ที่ไหน เกี่ยวข้องกับคำยืมนั้นอย่างไร ต่างจากภาษาไทยที่ใช้เป็นคำยืมคงเดิมเท่านั้น และยังระบุที่มาของคำยืมไม่ถูกต้อง เช่น สปาเกตตี ควรระบุว่าภาษาอิตาลีมากกว่าภาษาอังกฤษ จึงทำให้ผู้ใช้ภาษาไทยอาจคิดว่า สปาเกตตีเป็นของประเทศอังกฤษ หรืออาจจะไม่ทราบก็ได้ว่าสปาเกตตีมีแหล่งกำเนิดมาจากประเทศใด ในขณะที่ภาษาจีนใช้คำยืมประสมคำบอกอยู่ในตัวว่า อี้ด้าลี่เมียนเถียว (意大利面条 Yìdàlìmiàntiáo) (อิตาลี 意大利 : ท.ศ., บะหมี่ 面条 : ป.ศ. : บะหมี่อิตาลี)

3. ส่วนประกอบของตัวอักษรจีนสามารถเดาความหมายจากคำยืมนั้นได้อย่างกว้าง ๆ ว่า คำยืมนั้นหมายถึงอะไร แม้ว่าเป็นศัพท์เฉพาะด้านก็ตาม เช่น คำศัพท์ธาตุเคมีต่าง ๆ ขณะที่ภาษาไทยไม่สามารถเดาความหมายของคำยืมได้เนื่องจากใช้คำยืมคงเดิมดังกล่าวข้างต้น

4. ด้านความถี่ในการใช้ตัวอักษรจีนในคำยืม ตัวอักษรจีน “เค่อ” (克 kè) ปรากฏการใช้แทนเสียงคำยืมในภาษาจีนมากที่สุด รองลงมาคือ “ข้า” (卡 kǎ) “ซือ” (斯 sī) และ “ลา” (拉 lā) ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่า หากพบเห็นตัวอักษรจีนดังกล่าวสันนิษฐานได้ว่าเป็นคำยืมในภาษาจีน

ดังนั้นผู้เรียนชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ และผู้เรียนชาวไทยที่เรียนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศ รวมถึงผู้เรียนชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยหรือภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศ ล้วนจำเป็นต้องศึกษาคำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีนว่า มีลักษณะเฉพาะพิเศษแตกต่างกันอย่างไร เพื่อที่จะนำไปสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้ถูกต้องและมีประสิทธิภาพทางการสื่อสารได้ต่อไป

6.3 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิเคราะห์และเปรียบเทียบการใช้คำยืมที่ปรากฏในภาษาไทยกับภาษาอื่น ๆ เช่น ภาษาในกลุ่มอาเซียน (ASEAN) ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี เป็นต้น
2. ควรมีการศึกษาวิเคราะห์และเปรียบเทียบการใช้คำยืมที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554
3. ควรมีการศึกษาวิเคราะห์และเปรียบเทียบการใช้ศัพท์บัญญัติที่ปรากฏในภาษาไทยกับภาษาจีน (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในภาคผนวก ๓ และ ๓) หรือภาษาอื่น ๆ เช่น ภาษาในกลุ่มอาเซียน (ASEAN) ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี เป็นต้น
4. ควรมีการศึกษาคำยืมที่ปรากฏในภาษาจีนทุกคำ เพื่อนำมาเปรียบเทียบกับภาษาไทยว่ามีลักษณะการใช้คำยืมที่เหมือน และแตกต่างจากภาษาไทยอย่างไร
5. ควรมีการศึกษาคำยืมที่ปรากฏในภาษาจีนว่ามีลักษณะการใช้ตัวอักษรจีนที่นำมาใช้เป็นคำยืมอย่างไร (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในภาคผนวก ๓)
6. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบลักษณะการเขียนสะกดการันต์ของคำยืมภาษาอังกฤษ หรือคำยืมภาษาอื่น ๆ เช่น คำยืมภาษาบาลีสันสกฤต ภาษาจีน เป็นต้น ที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานและพจนานุกรมฉบับมติชนว่า มีลักษณะการใช้คำยืมภาษาอังกฤษ หรือคำยืมภาษาอื่น ๆ เหมือนและแตกต่างกันอย่างไร (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในภาคผนวก ๓)